

MOORE, ULYSSES

Poarta timpului / Ulysses Moore,

- București : RAO Distribuție, 2020

ISBN 978-606-006-427-5

087.5

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Proiect editorial: Marcella Drago și Clare Stringer
Proiect graphic copertă și ilustrații: Iacopo Bruno
Interpretare și adaptare text: Pierdomenico Baccalario

ULYSSES MOORE

La Porta del Tempo

Copyright © 2004-2018 Mondadori Libri S.p.A. pentru PIEMME

Toate drepturile rezervate

Publicat în acord cu Atlantyca S.p.A.

Traducere din limba italiană
Elena Bănică prin LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuție, 2018

Pentru versiunea în limba română

Reproducerea totală sau parțială a acestei cărți este strict interzisă, precum și includerea pe circuitele de calculator, transmiterea sub orice formă și prin orice mijloace electronice, mecanice, prin fotocopii, înregistrări sau alte metode, fără permisiune scrisă din partea deținătorilor drepturilor de autor. Pentru informații: Atlantyca S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milano, Italia - foreignrights@atlantyca.it - www.atlantyca.com

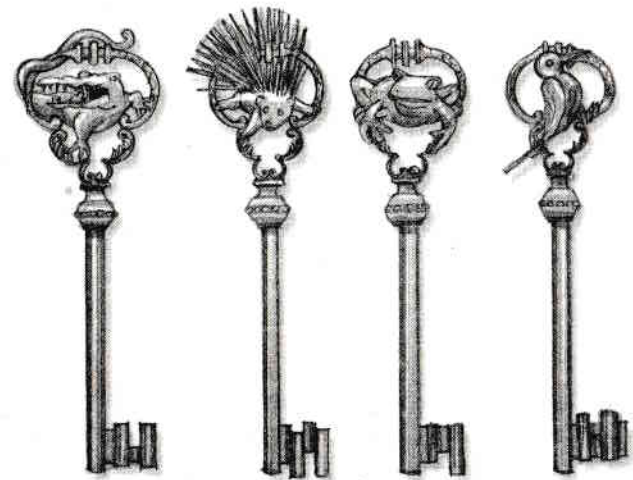
2020

ISBN 978-606-006-427-5

Ulysses Moore

Poarta timpului

- CUPRINS -

1. Ușa zgâriată	9
2. Curentul	15
3. Urcarea	23
4. În casă	33
5. Harta	41
6. O baie în mare	49
7. Deschizătura	59
8. Printre bandaje	65
9. Biblioteca	75
10. În spatele dulapului	85
11. La Kilmore Cove	99
12. Fulgere	113
13. Lucruri nespuse	119
14. Soarta	127
15. Unde începe și se termină totul . . .	139
16. Scara întunecată	151
17. Micul căpitan	161

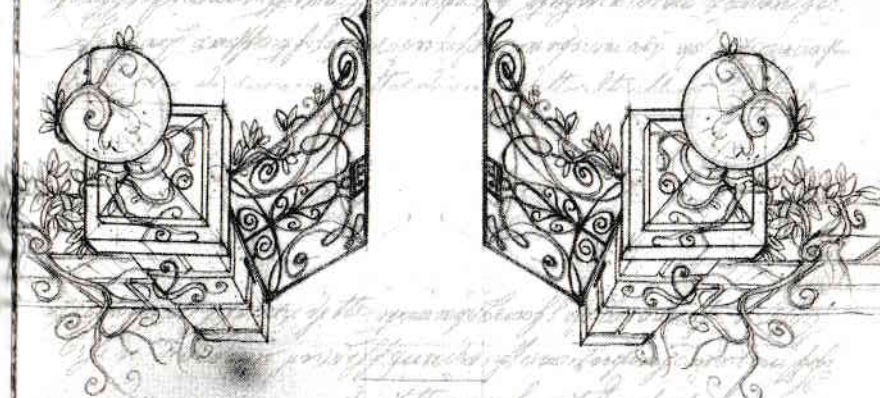
Respect pentru oameni și cărți

18. La etaj	171
19. La subsol	175
20. Peștera	185
21. Ultimul jurnal.	195
22. Către porturile din vis	205
23. Gardianul de la intrare	215

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or chapter heading.

Capitolul (1)
- UȘA ZGÂRIATĂ -

Handwritten text in a cursive script, likely the beginning of the chapter. The text is partially obscured by a white rectangular box.

Handwritten text in a cursive script, continuing the chapter. The text is partially obscured by a white rectangular box.

Casa de pe dig a apărut, brusc, după curbă. Turnul din piatră se înălța pe fondul albastru al mării. Era înconjurat de copaci.

– Uau! a exclamat doamna Covenant când a văzut-o.

Soțul ei, care era la volan, a zâmbit. A trecut de porțile din fier forjat și a parcat mașina în curte.

Doamna Covenant a coborât din mașină. Pietrișul a scârțâit sub tocurele ei, iar ea a dat din gene de parcă ar fi fost încă nehotărâtă dacă să creadă sau nu ochilor.

Casa se afla cocoțată deasupra mării: se puteau auzi valurile spărgându-se de stânci, iar aerul era înțepător și sărat. Clădirea era înconjurată de albastru – marea și cerul. În apropiere se aflau copacii din grădină; în depărtare, la baza stâncilor, se putea vedea golful Kilmore Cove, înconjurat de case.

În timp ce doamna Covenant stătea în curte cu gura căscată, s-a apropiat de ea un bărbat în vârstă, cu riduri adânci pe chip și o barbă albă extrem de bine îngrijită. Avea o privire intensă, neliniștită și profundă. Când s-a prezentat, ea a tresărit:

– Numele meu este Nestor, a spus. Sunt grădinarul Vilei Argo.

„Deci așa se numea, a gândit ea. Vila Argo.“

I-a urmat pe soțul ei și pe grădinarul care șchio-păta până la o mică poartă ce dădea spre mare.

– Suntem siguri că nu am greșit? a întrebat doamna Covenant în timp ce pipăia zidul Vilei Argo, de parcă se asigura că nu este vreo închipuire.

Soțul ei a luat-o de mână și i-a șoptit:

– Ținte-te bine acum!

Interiorul Vilei Argo era și mai surprinzător decât exteriorul: un labirint de încăperi decorate cu obiecte de mobilier ce păreau aduse din toate colțurile lumii. Totul era perfect: fiecare lucru era acolo unde trebuia. Pentru prima dată în viața ei, doamna Covenant s-a gândit că nu avea să mute nici măcar o piesă de mobilier din locul unde se afla.

– Spune-mi că este adevărat! i-a șoptit ea soțului.

El s-a limitat la a-i strânge mâna.

Deci era adevărat. Chiar cumpăraseră acea casă.

Doamna Covenant s-a lăsat condusă până într-un salon cu arcadă și pereți vechi și eleganți din piatră. Accesul se făcea trecând pe sub o arcadă, deschizând o ușă din lemn închis la culoare, aflată pe perețele dinspre răsărit.

– Aceasta este una dintre cele mai vechi încăperi, a comentat mulțumit grădinarul. Este neatinsă de peste o mie de ani, de pe vremea când aici se afla un turn medieval. Domnul Moore, vechiul proprietar, nu a făcut decât să repare ferestrele, ca să nu mai pătrundă frigul și, bineînțeles, să tragă firele de curent electric, le-a spus el făcând semn către lampadarul din centrul încăperii.

– Jason o să fie încântat..., a spus domnul Covenant.

Soția lui a rămas în tăcere.

– Aveți doi copii, nu-i așa? a întrebat grădinarul.

– Da. Un băiat și o fată de unsprezece ani, a răspuns ea automat. Sunt gemeni.

– Și bănuiesc că sunt inteligenți, veseli, plini de viață... Și că vor fi fericiți să crească într-un loc îndepărtat de restul lumii și de internetul de mare viteză...

Doamna Covenant a mijit ochii.

– Eh, cred că da..., a răspuns puțin surprinsă. Poate că nu e frumos să o spun eu, dar... da, sunt foarte independenți.

I-a venit pentru o clipă în minte imaginea lui Jason lipit de ecranul calculatorului, apoi a scuturat din cap:

– Eu cred că o să fie entuziasmați să trăiască într-o astfel de casă chiar și fără internet de mare viteză.

– Perfect! Chiar perfect! a spus grădinarul. Atunci, dacă doamnei îi place casa, cred că putem considera valabilă înțelegerea noastră.

Domnul Covenant i-a explicat soției că vechiul proprietar, domnul Ulysses Moore, își dorise ca acea casă să ajungă la o familie tânără, cu cel puțin doi copii.

– Și-a dorit să fie o casă mereu plină de viață..., a adăugat grădinarul, ieșind înaintea lor din salonul cu pereți din piatră. Spunea că o casă în care nu există copii e moartă.

– Avea dreptate, a spus doamna Covenant.

Aceasta, cu o clipă înainte de a ieși, a privit cu atenție ușa din lemn din peretele dinspre răsărit. A observat că, în unele locuri, lemnul părea carbonizat și toate celelalte porțiuni aveau zgârieturi adânci. A întrebat:

– Ce a pățit ușa asta?

Nestor s-a oprit, a privit ușa, apoi a dat din cap.

– Ah, îmi cer scuze, a bombănit. Ce nu a pățit ușa asta, de când au pierdut cheile de la ea! Vedeți găurile alea patru? Domnul Moore a crezut că sunt încuietori. A încercat în toate felurile să o deschue, dar... degeaba.

– Și unde duce?

Grădinarul a ridicat din umeri.

– Cine știe? Am impresia că pe vremuri ducea la vechiul bazin cu apă, care azi nici nu cred că mai există...

Doamna Covenant a atins lemnul înnegrit și zgâriat și a simțit un val puternic de îngrijorare:

– Poate că ar fi mai bine să punem ceva în dreptul ei; în felul ăsta copiilor nu o să le treacă prin minte să încerce să o deschidă..., a comentat către soțul ei.

– Bună idee..., a murmurat grădinarul, ieșind șchiopătând din încăpere. E cea mai bună soluție: copiilor nu trebuie să le treacă vreodată prin minte să o deschidă...

Capitolul (2)

– CURENTUL –

Jason a ascultat, stând nemișcat la baza scărilor. Se simțea un ciudat curent de aer ce aducea cu sine zgomote îndepărtate: scârțâit de mobilă, șuierat de vânt, mers de animale. Nu era prima oară în acea săptămână când Jason se gândea că mobila din Vila Argo avea o viață proprie: imediat ce încăperea rămânea goală, mobila se muta cu un milimetru. Doar un milimetru, nu mai mult, ca să nu se prindă nimeni.

Dar de data asta era diferit. Ce auzea nu putea să fie un obiect de mobilier ce se mișcase. Și nici pescărușii de pe acoperiș sau gușterii din iedera cățărătoare sau șoarecii din pod. Nu, în niciun caz.

De data asta auzise un zgomot serios: zgomot de pași grăbiți la etaj. S-a oprit pentru a asculta, iar pașii s-au auzit din nou.

Jason a strâns din buze preocupat.

– Așadar, ești la etaj..., a murmurat el adresându-se misteriosului inamic, de parcă între ei ar fi fost în desfășurare un soi de confruntare.

Era oare posibil ca nimeni altcineva din familia lui să nu-i fi observat prezența? Era oare posibil ca nici tatăl lui, nici mama, nici sora să nu fi înțeles că mai era cineva în casa aia enormă?

Jason înțelesese asta imediat: din prima clipă în care descărcaseră valizele în curte.

Vila Argo era o casă mult prea mare pentru a o putea cunoaște pe toată. O casă plină de încăperi și secrete, de obiecte fascinante și misterioase.

Când a privit-o pentru prima oară, a fost de parcă Vila Argo i-ar fi șoptit: „Nu totul este ceea ce pare: descoperă-mi secretul, Jason!”

Iar el acceptase provocarea.

Învăluit în curentul de aer, Jason a privit portretele atârdate pe pereții de-a lungul scărilor care urcau la primul etaj și, mai sus, până la încăperea din turn, ce delimita capătul treptelor cu ușa ei din oglindă. Tatăl său îi explicase că acele figuri înrămate erau ale vechilor proprietari ai casei și că foarte curând va apărea acolo și portretul lor.

– Ah, nu! Eu nu o să pozez, spusese imediat sora lui, Julia, căreia orice propunere care presupunea să stea nemișcată într-un loc mai mult de cincisprezece minute îi provoca o stare de neliniște.

Lui Jason, în schimb, îi plăcea ideea. I se părea că era ceva demn de... o personalitate importantă. Precum un explorator. Sau un vânător de fantome.

– OK... oricine ai fi tu..., a murmurat.

Era oare posibil ca pașii pe care tocmai îi auzise să fi fost ai unei fantome?